

TITAANIEN AIKA

Anssi Kullberg

TITAANIEN AIKA

Ensimmäinen kirja

Anssi Kullberg

Copyright © 2022 Anssi Kullberg

Kaikki oikeudet pidätetty.

Tämä kirja on fiktiota. Kirjassa esiintyvät nimet, henkilöt, yritykset, paikat ja tapahtumat ovat joko kirjoittajan mielikuvituksen tuotetta tai niitä on käytetty fiktiivisesti. Samankaltaisuudet elävien tai kuolleiden todellisten henkilöiden tahi todellisten tapahtumien kanssa ovat sattumaa. Lukuisia viittauksia olemassa oleviin tarinoihin, myytteihin, kirjoihin, sarjakuviin, animeen, peleihin, runoihin, lauluihin tai muihin kulttuurituotteisiin on käytetty fiktiivisesti osana kuvitteellista tarinaa, sillä jokainen kerrottu tarina sisältää sitä edeltäneiden tarinoiden kulttuurista perimää. Suorien lainausten tapauksessa on alkuperäteksti mainittu. Useampi kirjoittajan ystävä antoi runojaan käytettäväksi tässä tarinassa. Niiden kirjoittajat on mainittu oman mieltymyksensä mukaan joko nimimerkillä tai oikealla nimellä.

Sarja käsittää kolme kirjaa:

Titaanien aika
Elysion
Sangrjala

© 2022 Kullberg, Anssi

Kustantaja: BoD - Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-6624-8

Kansikuva: Tom Moyer, Foggy Head

Sisällys

Prologi – Joki

Osa I: Paluu

1. Herääminen
2. Tulkki
3. Lemuria
4. Aliluojat
5. Atlantis
6. Kelluva koulu
7. Nautiluksen retket
8. Myrsky
9. Syvä ja sininen meri
10. Kallio

Osa II: Saari

11. Yksinäisyys
12. Nummi
13. Kaksi haltiaa
14. Vangittu
15. Valinta
16. Uudelleen vangittu
17. Valvojat
18. Prinssimestari
19. Vaeltavat aaveet

20. Mestarien neuvosmies

21. Kapteenin hattu

22. Etsintäpartio

23. Punainen kosketus

Osa III: Purkautuminen

24. Punatukkainen tyttö

25. Brynhilden laulu

26. Jumalhämärä

27. Valkyyrian ratsastus

28. Suur-Muino

29. Kotiinpaluu

30. Kohtalo

31. Riitti

32. Ylösnousu

33. Alastulo

34. Naamioiden riisuminen

35. Kuolleiden runoilijoi- den seura

36. Kukan naamio

37. Silta

Epilogi – Uusi maailma

Omistettu niille, joiden kanssa jaoin outoja maailmoja heidän ollessaan lapsia, ja niille, jotka yhä sitä ovat, ja niille, jotka eivät koskaan lakanneet olemasta.

*Outoja kuiskauksia
takertuneina tyynyni alle
Eivät anna minun nukkua,
sinun muistojasi*

*Tiedän että olet tässä huoneessa,
Varmasti kuulin sinun kuiskaavan
Kelluen välitilassa
Siellä missä maailmamme törmäävät*

*Tiedän hetken olevan käsillä
Emmekä voi sille mitään
Katso läpi uskottoman silmän
Pelkäätkö kuolla?*

*Se pelottaa helvetisti
Ja loppu on kaikki mitä näen
Ja se pelottaa helvetisti
Ja loppu on kaikki mitä näen*

Muse: "Thoughts of a Dying Atheist"

Prologi

Joki

Elämäni viimeisestä päivästä muistan sen olleen sateinen ja harmaa. Syksy oli saamassa ylliotteen ja maalasi maisemaa ruskean sävyihin, vaikka talveen oli yhä matkaa. Koko iltapäivän oli tullut tihkua, joka liukasti yliopistokaupunkimme mukulakiviset kadut. Tapani mukaan pyöräilin noita katuja matkallani professori Landorfin luennolta kohti vaatimatonta asuntoani. Poljin pyöräni kiivaampaan vauhtiin kuin olisi tarvinnut, sillä noina päivinä pääni oli täynnä Helenaa. Hän täytti sydäntäni, kiehtoi aivojani ja hämmensi sieluani. Helena viipyisi laitoksella myöhempään. Minä kiirehdin kotiin – ehtiäkseni valmistamaan hänelle yllätyspäivällisen.

Siinä toivossa, että joku elävä sielu jälkimaailmasta löytäisi ja lukisi tarinani, tulkoon hänelle kerrotuksi, että suhteeni Helenaan oli kuin viattoman koulupojan ensi-ihastus vanhempaan tyttöön. Tai vieläpä opettajattareen. Siten nimittäin tunsin Helenaa kohtaan aika pitkään. Hänhän oli minua useita vuosia vanhempi ja akateemisesti paljon minua edellä. Hän oli väitellyt jo pari vuotta aiemmin, ennen kuin aloimme seurustella, ja ansainnut saman tien vakituisen paikan laitoksella.

Helenasta tuli keskeinen tutkija Landorfin Renessanssiohjelmaan, joka oli saman miehen johtaman laitoksen lippulaiva. Helena oli jo pitkään lukeutunut Landorfin ihailijoihin – akateemisessa mielessä tietysti, ja minun on myönnettävä, että myös hengessä. Eihän se ollut ihme, ottaen huomioon kuka professori Landorf oli. Minä olin ollut hänen opiskelijansa jo ennen tutustumistani Helenaan, mutta Helenan myötä tulin jakamaan myös unelman, jonka parissa he työskentelivät. Ajatus ihmiskunnan paremmasta tulevaisuudesta toi meidät

yhteen ja piti sittemmin yhdessä. Tiede ja idealismi muuttuivat yhdeksi. Tiede oli alus, jolla purjehtisimme parempaan tulevaisuuteen. Moni muu siihen aikaan piti meitä utopisteina.

Ajatukseni olivat niin uppoutuneina Helenaan ja maailman pelastamiseen, etten kiinnittänyt huomiota siihen harmauden ja märkyyden tilaan, jossa kaupunkimme oli. Muistan poppelien lehdet, jotka putoilivat ja leijuivat tuulella.

Helena ei ollut tuntenut oloaan kotoiseksi psykologian tiedekunnassa, jossa hänen tiedenaisten uransa alkoi. Hän ei saanut siellä vastakaikua erälle kokeilleen, joissa hän pyrki soveltamaan Landorfin tutkimusalan löydöksiä valtavirtaiseen psykologiaan, vaan herätti kritiikkiä alan perinteisemmiltä harjoittajilta. Tuon ajan polemioissa oli tavanomaista, että Landorfiin tai Helenaan kohdistunut kritiikki toi heille vain enemmän mainetta.

Vaikka Helena toi minut mukaan Landorfin ohjelmaan, en luopunut omista vaatimattomista kasvatustieteen alan pyrinnoistani, joita siihen aikaan pidin käytännönläheisempinä. Kuukausien kuluessa mielenkiintoni Landorfin työtä kohtaan laajeni kuitenkin Helenasta koko ohjelmaan. Se teki minuun syvän vaikutuksen. Ymmärsin, mitä Helena oli professorissamme nähnyt. Se tosin oli vasta alkua.

Xavier Landorfin nimen oletan myöhemmin tulleen maailmankuuluksi. Jo noihin aikoihin hän oli alkanut näyttää mainetta. Hänen omistautuneet opetuslapsensa käsittivät sekä jatko- että perusopiskelijoita, samoin työnsä popularisoidumpien ajatusten kannattajia eri aloilta. Hänen lyhyillä, kehitysoptimistisilla ja lämminhenkisillä verkkoluennoillaan oli parhaimmillaan miljoonia katselukertoja. Tämä taas keräsi mukavasti kiinnostusta akateemisesti epämääräisemmiltä mutta selvästi syvätaskuisilta mesenaateilta. Tiedemies, taiteilijasielu, filantrooppi ja parantumaton romantikko – kaikkea tuota ja paljon muuta professori Landorf oli. Monilahjakkuus ja oman aikansa nero, muttei koskaan sokea ihmisluonnon ja hyvän elämän yksinkertaisille illoille. Hän oli aina mitä miellyttävintä ja viirikeellisintä kuultavaa ja lisäksi vielä hyvä seuramies.

Tuohon aikaan Landorf oli jo pitkälle yli viidenkymmenen, mutta yhä sangen komea mies. Hänellä oli ilmeikkäät ja sielukkaat kasvot, vah-

vat kulmakarvat ja hänen tummat hiuksensa olivat ohimoilta jo arvokkaasti harmaantuneet. Parrassa oli keskellä harmaa juova. Professorimme asuvalinnat tapasivat heijastella menneisyyden herrasmiesmäisempiä aikoja enemmän kuin sitä tulevaisuutta, josta hän useimmiten unelmoi ja luennoi. Landorf oli tunnettu maagisesta luentosalikarismasta, mikä edesauttoi kasvavaa asemaa oman epäkonventionaalisen erityisalansa guruna. Luennoimalla sujuvasti puolella tusinalla eri kielellä hän oli kansainvälistänyt yleisönsä maailmanlaajuiseksi. Laitoskin alkoi tuossa vaiheessa jo olla varsinainen taivaita tavoitteleva Baabel.

Vaikka Landorf olikin tutkimusyhteisömme keskushahmo, minulle henkilökohtaisesti yhteisön sielu oli kuitenkin Helena Lumi. Elegantteine ja aistillisine kasvoineen, sorjine vartaloineen sekä hohtavan vaaleine hiuksineen hän oli kaunein nainen, jonka olin siihenastisessa elämässäni kohdannut. Hänen intohimonsa piti sydäntäni otteessaan. Hän avasi mieleni kuin taikarasian, katsoi sen sisään ja alituisesti ihmetyksekseni piti kaikesta, mitä näki. Sulkeutuneeksi kasvaneena nuorukaisena en ollut tottunut olemaan naissukupuolen suopean huomion valokeilassa – ja kuitenkin tämä arktinen Afrodite ja briljantti tiedenainen syystä tai toisesta piti minua suurenmoisena. Hän avasi minulle emotionaalisia, aistillisia ja eroottisia polkuja, joista havaitsin ymmärtäneeni kovin vähän ennen häneen tutustumistani.

Olimme tavanneet laitoksella kovin epämuodollisesti, mutta kohta jo elin kuin olisin astunut sisään osakuntapojan hulluihin unelmiin. Helena ei tosin ollut opiskelijatyttö vaan jo varsin kokenut nuori nainen, ja lahjakas kohottamaan nuoren miehen itseluottamusta – tai mitä tahansa muuta, mitä halusi kohottaa. Tiesin, etten ollut ensimmäinen poika, jonka hän oli jatko-opiskelijoiden joukosta poiminut, mutta minut löydettyään hän näytti jättäneen entiset tapansa taakseen ja pitäytyi päättäväisen lojaalina. Pian löysimmekin itsemme vakiintuvan suuntaisesta parisuhteesta.

Mainitusta parisuhteesta tuli uuden elämäni, emotionaalisen ja seksuaalisen olemassaoloni tukialus. Muistan, kuinka kerran yksin ollessani istuin alas ja vuodatin pari kyyneltä – ensi kertaa sen jälkeen, kun olin karannut kodikseni kutsutusta paikasta. Tuolla kertaa kyy-

neleet eivät kuitenkaan kastelleet silmiäni surun eivätkä epäoikeudenmukaisuuden tähden, vaan liikutuksesta sen tähden, että jumalatar oli laskeutunut taivaista osaksi elämääni.

Helenan älykkyyden avaruus oli omien hengenlahjojeni ulottumattomissa, mutta olin onnekseni siunattu riittävällä määrällä järkeä ymmärtämään hänen mielensä mittasuhteet. Hän ei älynvoimassa milloinkaan jäänyt toiseksi kenellekään – ei toisille laitoksen tutkijoille, ei Landorfin ensimmäisenä apulaisprofessorina toimineelle tohtori Helsingierille, ja rohkenisin väittää, ettei edes Landorfille itselleen. Minä olin heidän rinnallaan keskinkertaisuus.

Muistan keväiset istunnot, joissa jatkoin keskusteluja Helenan kanssa pitkään sen jälkeen, kun muut olivat häveliäästi keränneet tyhjät pullo ja sulkeneet kerhotilat. Noina iltoina tunsin tuijottavani hänen sinisissä silmissään maailmankaikkeuden syvyyksiin, ja oli kuin olisin viimein vastaanottanut signaalin SETI-ohjelmasta. Maailmankaikkeuden syvyys tuijotti takaisin. Uskoin Helenan olleen ensimmäinen ja kenties myös viimeinen olento, joka todella ymmärsi monimutkaista mieltäni.

Luulen viipyneeni liiaksi henkilökohtaisissa tunteissani ja muistoissani, joita näiden rivien lukija ei ehkä pidä kovin kiinnostavina. Palatkaamme siis näkymään tuona syksyisenä iltapäivänä – minun öljykangastakkiseen hahmoon ajamassa polkupyörälläni pitkin akateemisen kaupunkimme alas viettäviä mukulakivikatuja. Rinnettä alas laitokselta pääkampukselle, sitten porttikongin kautta kohti raatihuonetta ja sen historiallista kellotornia. Muistan vilkaisseeni kelloon, ikään kuin aika olisi äkkiä ollut merkittävä asia, ja näin myös siellä seisovat keskiaikaisten ritarien patsaat. Nuo ritarit olivat keran puolustaneet sivilisaatiotamme pakanoita ja vääräuskoisia vastaan, tai uskoneet ainakin niin tekevänsä.

Lähestyvän talven airueina olivat sadekuurot piiskanneet kaupunkia pitkin päivää, mutta siinä rinnettä alas polkiessani olivat ne hetkellisesti tauonneet tihkuksi. Joella oli sumua ja mielessäni kävi pysähtyä hetkeksi ottamaan valokuvia omaa pientä paikallismaantieteen hankettani varten, jota pyöritin oppilailleni sijaisopettajana Gottfried von Seelenin lukiossa. Asiaa pohtiessani koetin hidastaa vauhtiani ja

ohjata pyöräni vasemmalle oikaistakseni sivukadun kautta jokivarteen. Sillä hetkellä näin nuoren miehen, joka yrittäisi pelastaa henkeni.

Hän oli minua useita vuosia nuorempi, muuan niistä edistyneemmistä perusopiskelijoista, jotka olivat päässeet Landorfin erityissuosiin. Varsin terävä kaveri, vaikka tunsin hänet vain pinnallisesti – harrastelijanäyttelijä. Olimme tavanneet ensi kerran Landorfin huvilalla, jonne professori usein kutsui suosikkejaan. Landorf tarjosi meille hienoimpia viinejä, joita koskaan olimme maistaneet, ja nähtävästi nautti seurastamme ja maailmaa syleilevistä keskusteluis- tamme. Kelpo professorilta riitti aina mielenkiintoa sitä kohtaan, mitä me nuoret ajattelimme. Mehän olimme tulevaisuus, kuten hän tapasi teroittaa mieliimme. Minä tosin en olisi tulevaisuus vaan menneisyys, joka oli tuleva.

Tajutessani, että olin laskenut mäkeä joenvarren mutkaan aivan lii- allista vauhtia ja pyöräni oli riistäytynyt hallinnastani, polkaisin jar- rut pohjaan, mutta ketjut irtosivat. Olisinkin vain kaatunut pyörineni ja repinyt farkkuni joenvartta seuraavan pyörätien asfalttiin, mutta sen sijaan tilannenopeuteni syöksi minut mutkasta suin päin jokeen viettäviin suuriin kivenlohkareisiin, jotka olivat kaiketi peräisin sa- moilta vuoristojäätiköiltä kuin joen alpiinisen kylmä vesi.

Silmäni kohtasivat väläyksellisesti Landorfin suosikkiopiskelijan katseen. Urheilullisena nuorukaisena hän yritti säännätä avukseni. Hetken ajan uskoin hänellä olevan mahdollisuus onnistua ja halusin panna toivoni häneen. Kaikki muut tapahtumapaikalla läsnä olleet seisoivat vain kivettyneinä ja tuijottivat minua kasvoillaan lammas- mainen järkytys ja syyllistävä ilme, joka tuntui sanovan: 'edesvas- tuuton ajotapa'. Anteeksipyyntöjen ryöppy ympäröivälle väkijou- kolle ja ihmiskunnalle purkautui mieleni läpi, ja tunsin häpeää niin yksinkertaisen ajoneuvon hallinnan menettämisestä.

Iskeytyessäni kiviin matkallani kohti hyistä jokea tunsin yhä lähinnä yllättyneisyyttä. Yllätystä ja epäuskoa siitä kuinka pitkälle tämä epä- onninen sattumus oli menossa. Kipu ei ehtinyt minua tavoittaa yllä- tyksen seuratessa toistaan, joten en jokeen päätyessäni kyennyt ym- märtämään, miten olin itseni satuttanut.

Jääkylmän veden läpi, syyssateiden paisuttaman voimakkaan virtauksen jo tarttuessa minuun, halusin huutaa opiskelijalle, joka sukelsi perääni. Estääkseni häntä. Halusin huutaa, mutta mitään ääntä ei tietenkään lähtenyt hukkuvasta kurkustani. En suinkaan halunnut kieltää häneltä tätä viimeistä sankaritekoa, jonka hän oli tekemässä sellaisen hyväksi, jonka tyttöystävää oli yrittänyt iskeä Landorfin talolla. Halusin estää häntä tekemästä tätä siksi, että halusin todistaa olevani yhä tilanteen herra ja nousevani aivan kohta joesta omin avuin, nostaen pystyyn pyöräni ja polkien pois tämän kiusallisen välikohtauksen tapahtumapaikalta.

Nuo olivat viimeisiä muistamiani ajatuksia. Sitten kaikki oli pimeää, ja minä leijailin – leijailin tyhjyydessä, joka oli niin suunnaton ja kylmä, että se veti minut sisäänsä ilman mitään paikkaa mihin mennä. Se kauhistutti minua. Ja tiesin, että minun oli määrä päättyä.

Osa I

PALUU

Uusi elämä. Uusi maailma. Lentävä matto. Liisan kaninkolo.

Ihmismieli on levoton valmiissa maailmassa.

Herääminen

Huone toi heti mieleeni sairaalan. Persoonaton, kliininen haju. Kaikki seinät olivat valkeita. Makasin vuoteella, joka ei tuntunut omaltani. Silmäni olivat sumuiset enkä nähnyt enempää kuin värien yleissävyjä ja valoa. Liikaa valoa.

Tunsin itseni pohjattoman heikoksi. Yrittäessäni liikuttaa käsiäni en ollut varma, liikkuvatko edes sormeni. Yritys liikuttaa niitä tuntui vievän kaikki olemattomat voimani. Sameat silmäni tuntuivat väsyneiltä ja märiltä, kuin olisin yhä ollut joessa ja katsellut näkymää vesikerroksen läpi. Luulin silmien rekisteröineen liikettä, hahmon tulevan ja lähtevän huoneesta. Koettaessani kohdistaa katsettani en kuitenkaan nähnyt enää mitään.

Uupuneena yritykseeni saavuttaa tietoisuus menetin taas tajuntani.

* * *

En ollut varma, oliko kohtaaus muisto vai uni, mutta heräsin viimeistä kertaa sairaalassa. Tiesin sen olevan sairaala, koska siellä oli sairaanhoitajia, lääkäreitä, sairaalalaitteita ja antiseptisten aineiden haju.

Kaksi tuntemaani ihmistä kävi luonani tuossa sairaalassa ja seisoi vuoteeni ääressä minut kohdaten, vaikka osan aikaa minusta tuntui kuin olisin katsellut heitä katonrajasta. Yksi heistä oli Helena. Luojan kiitos, rakas Helenani. Tunsin myös hänen kanssaan olleen miehen. Hän oli Benedict Helsinger, professori Landorfin pääavustaja. Pitkä ja harteikas mies, jolla oli kalpeat kasvot ja jotensakin synkät piirteet, suu ainaisessa alakulossa. Hän oli nerokas tiedemies ja Landorfin oikea käsi, mutta sosiaalisesti Helenan vastakohta, sillä hänellä ei tiedetty olevan mielenkiintoa kumpaankaan sukupuoleen eikä juuri

kiinnostusta sosiaaliseen elämään muutenkaan. Tämä seikka toi minulle vuoteellani outoa lohtua, koska ainakaan hän ei olisi sellainen mies, jonka kanssa Helena ryhtyisi suhteeseen.

"Pystytkö kuulemaan meitä, Mikael?" Helsingin kysyi. Se kuulosti hänen suustaan epätavallisen ystävälliseltä, sillä niin kauan kuin muistin, hän oli kutsunut minua maisteri Corviniksi. Yritin liikuttaa huuliani vastatakseni hänelle.

Ihana Helenani puhkesi kyyneliin enkä aluksi kyennyt kuulemaan, mitä hän yritti sanoa minulle. Useammalla yrityksellä he onnistuivat kertomaan minulle, että olin ollut koomassa viikkoja onnettomuuden jälkeen.

Oli kaukana selvästä, mitä he yrittivät minulle selittää. Luulen kuitenkin ymmärtäneeni, että Landorf oli mobilisoinut varoja rahoittajiltaan ja minut oli määrä siirtää johonkin erityiseen paikkaan, eräänlaiseen yksityissairaalaan. "He ovat meikäläisiä", lisäsi Helsingin, alituisen alakuloinen ilme kasvoillaan.

He koettivat selittää minulle, mitä minulle tapahtuisi, mutta kykenin tuskin kuulemaan heitä. Minua vaivasi äkkiä aivan toisenlainen kysymys. Se tuntui kumpuavan joesta. Kuin minut olisi vasta ongittu sieltä kuiville. "Se kaveri, joka yritti pelastaa minut..." mutisin.

"Mistä kaverista sinä puhut?" kysyi Helena. "Älä kulta rasita itseäsi liikaa nyt."

"Se opiskelija", minä sopersin. "Se nuori kaveri, joka oli Landorfin talolla. Hän hyppäsi jokeen minun perässäni."

"Sinä siis muistat", sanoi Helsingin, kuin olisi yllättynyt. "Mielenkiintoista. Viimeksi kun puhuit, et tuntunut muistavan mitään koko onnettomuudesta."

En tiennyt mistään muusta kerrasta, jolloin olisin puhunut. Helena näytti kuitenkin kiusaantuneelta ja keskeytti tiedemiehen. "Se on nyt epäolennaista", Helena huomautti. Ja minulle hän sanoi: "Kyllä, rakas Mikael, eräs opiskelija tosiaan yritti auttaa sinua. Hänen nimensä on Massimo Incanto. Hän oli yksi niistä, joista Landorf piti eniten."

Sen muistin. Muistin myös, että hän oli ollut Landorfin huvilalla aina kun minä ja Helena olimme siellä. Ja hän oli flirttaillut Helenan kanssa kuin he olisivat olleet vanhoja tuttuja. Nyt näin kuitenkin Helenan ja Helsingerin vaihtavan keskenään huolestuneita katseita, jotka eivät tehneet oloani hyväksi.

"Voinko puhua hänen kanssaan?" kysyin. "Haluaisin vain kiittää häntä."

Helenan siniset silmät katselivat minuun surumielisesti. "Ikävä kyllä, Mikael", hän sanoi, "joen virta vei hänetkin. Pelastajat saivat teidät kummatkin ylös vedestä, mutta liian myöhään. Hän on elossa – täällä samassa paikassa – mutta hän ei ole tullut tajuihinsa. Meillä oli parempi onni sinun suhteesi, rakas."

Helenan silmissä oli kyyneliä. En ensin ymmärtänyt miksi, mutta sitten tajusin vajoavani takaisin uneen, hyvin nopeasti, kykenemättä vastustamaan suuren mustan vetoa. Olin jättämässä heidät.

"Nähdään Elysionin kentillä", mutisin tuskin kuultavalla äänellä, ja ne ilmeisesti olivat viimeiset sanani.

* * *

Seuraavan kerran herätessäni havaitsin hajun olevan erilainen. Siinäpä se – siksi asiat eivät olleet kuten piti. Tässä huoneessa oleva haju ei tullut antiseptisistä aineista. Tämä ei ollut sama sairaala, vaikka täälläkin oli sairaalan tuntu. Minusta tuntui, että kuulin huminaa. Kaukaisesti se muistutti minua äänestä, jota valtameri pitää hiljaisina öinä.

Pinnistelin avatakseni silmäni. Ne olivat yhä sameat ja tuntuivat nestekalvon peittämiltä. En vielääkään pystynyt liikuttamaan raajojani, vaikka saatoin tuntea käskyjen matkaavan aivoistani hermoratoja pitkin sormiini ja varpasiini saakka. Yritin kallistaa päätäni nähdäkseni paremmin, mutten pystynyt.

Huoneessa ei ollut ketään. Se olisi voinut olla sairaalahuone, mutta tässä sairaalassa oli jotain outoa. Ääni, haju, ne harvat asiat, joiden ääriviivoja etäisesti erotin. Minut valtasi äkillinen tunne, että olin temppelissä enkä sairaalassa.

Minun oli täytynyt jälleen menettää tajuntani, sillä seuraavan kerran tullessani tajuihini huoneessa oli joku läsnä. Ponnistelin kohdistakseni silmäni läsnäolon suuntaan ja erotin kaksi suurta hahmoa, jotka näyttivät suurikokoisilta miehiltä valkeissa takeissa. Hahmot olivat suunnassa, jossa oletin oven olevan, sillä siellä olin aiemmin rekisteröinyt liikettä.

Kuulin merkillisiä ääniä, kuin valaiden laulua, paitsi ettei se ollut sitä. Kuten huminakaan ei ollut meren kohinaa.

Kun toinen valkotakeista tuli lähemmäs minua, näytti kuin hahmo olisi liukunut pehmeästi huoneen halki. Näin nyt paremmin. Sydämeni, sikäli kuin se ylipäättään sykki, jätti pari lyöntiä välistä.

Se ei ollut suurikokoinen mies. Se ei ollut lainkaan ihminen.

Olento oli noin kolmen metrin korkuinen. Valkealta takilta näyttänyt vaate, johon se oli pukeutunut, osoittautui pitkäksi valkeaksi kaavuksi. Se oli tehty jostain hyvin kevyestä ja eteerisestä, ja laskeutui ilmavana olennon massiivisen vartalon ylle. Kauhistuttavinta olenossa oli sen pää. Se oli väriltään sinisävyisen harmaa. Suuret, melko pyöreät ja kosteat mutta yhtä kaikki pelottavat silmät seisoivat turpeissa kasvoissa, jotka muistuttivat jättimäistä teletappia.

Nyt tämä olento mulkoili minua tiiviisti ja lähestyi. Ruumiini ja raajojeni halvaustila vain pahensi kauhuani. Yritin päästää ilmoille huudon – sellaisen, jonka ihminen, kuten kaniinikin, päästää vain äärimmäisessä hengenhädässä – mutten ollut varma, lähtikö minusta lopulta mitään ääntä.

Luku 2

Tulkki

Olin menettänyt jälleen tajuntani, mutta palasin tietoisuuteen sinnikkäästi kuin lootuskukka, joka mutaisessa suolammissa pulpahtaa aina pinnalle, riippumatta siitä, kuinka paljon vettä pinnan alla on.

Avasin jälleen myös silmäni. En ollut nähnyt unta. Ylivalikoiset seinät olivat samat kuin viimeksi. En ollut katsellut painajaista, sillä hirveä olento oli yhä läsnä, mulkoillen minua suurilla kosteilla silmillään. Sen sileät, siniharmaat kasvot olivat nyt hyvin lähellä minua. Kokoisin rohkeuteni ja katsoin sitä tarkemmin. Kasvot olivat soikion muotoiset, jollain tapaa pehmeät kuin vauvan. Mieleeni tuli yhä teletappi. Silmät eivät sen sijaan näyttäneetkään enää niin pelottavilta – pikemminkin ne näyttivät sielukkailta ja vieläpä pelokkailta minua kohtaan. Tuijottajani oli kuin iso lihava lapsi.

Olento päästi huokauksen, joka taas toi mieleeni valaiden laulun.

Koetin miettiä senhetkistä tilannettani, mutta lyhyt ajatusketju ei saanut asiaintilaa näyttämään kannaltani yhtään paremmalta. Ei jäänyt jäljelle muuta kuin olla rohkea. Olihan se eräs ihmisluonnon ja-lommista puolista.

"Olenko minä kuollut?" tiedustelin. Tein sen mahdollisesti englanniksi, joka oli akateemisessa maailmassa laajalti käytetty kieli ollessani vielä omassa maailmassani. Saatoin tosin käyttää jotain useista muista kielistä, joita samalla tajusin osaavani. "Olenko nyt taivaassa?"

Olento reagoi sanomaani. Ei verbaalisesti, mutta saatoin nähdä sanojeni vaikutuksen sen kasvoilla, jotka olivat varsin ilmaisuvoimaiset ollakseen niin sileät, vailla näkyvää nenää ja vain pieni rako suun virkaa toimittamassa.

Tarina kuolemattomuudesta on väistämättä tarina kuolevaisuudesta.

Miljoona vuotta tuntemamme Maan tuhon jälkeen ihmiskunta saa yllättäen uuden tilaisuuden, kun avaruudessa ajelehtiva muukalaislaji, titaanit, herättää heidät henkiin. Paitsi etteivät titaanit sittenkään ole aivan muukalaisia.

Mikael Corvin on jatko-opiskelija keskieuropalaisessa yliopistokaupungissa. Tyttöystävänsä Helenan kautta hän pääsee osalliseksi salaperäisen Instituutin työstä, jota johtaa futuristi ja filantrooppi Xavier Landorf. Ennen kuin Mikael kuitenkaan ehtii päästä nauttimaan vasta löydetyistä onnestaan, hän kuolee polkupyöräonnettomuudessa. Hänkin saa kuitenkin uuden tilaisuuden.

Uusi elämä, tehtävä, kelluva paratiisi ja etäinen unelma saaresta. Tässä vaiheessa Mikaelin elämä menee kuitenkin jälleen raiteiltaan. Löytäessään saarensa hän saa samalla selville, ettei uusi maailma olekaan sitä, mitä hän oli luullut, eivätkä saaren asukkaat sitä, miltä ensin vaikuttivat. Lopulta Mikael saattaa löytää itsensäkin, mutta sen saavuttaakseen häntä odottaa suuri matka, joka tuntuu aina olevan vasta alussaan, kun jo uusi käänne vie hänet mukanaan.

